

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobkyně: **EUROPLASMA s. r. o.**, IČ: 284 93 591, se sídlem Praha 4, Roztylská 2321/19, zast. společností Rödl & Partner Tax, s. r. o., IČ: 612 46 115, se sídlem Praha 1, Platněřská 191/2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.7.2014, č.j.: 18761/14/5000-14304-711359,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16.7.2014, č.j.: 18761/14/5000-14304-711359 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 19.456,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně společnosti Rödl & Partner Tax, s.r.o.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21.6.2013, č.j. 3692973/13/2011-24902-108926 a to takto:

„PLATEBNÍ VÝMĚR

na daň z přidané hodnoty

Podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a podle ustanovení § 147 a § 139 odst. 1 a § 90 zákone č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a na základě výsledku postupu k odstranění pochybností dle protokolu o projednání výsledků postupu k odstranění pochybností č.j. 3365828/13/2011-05403-105446 ze dne 28.5.2013 Vám

vyměřujeme

daň z přidané hodnoty za únor 2013 takto:

V ostatním zůstává výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny.“

V odůvodnění žalovaný stručně shrnul skutkový stav, uvedl odvolací důvody žalobkyně a konstatoval, že podstatou sporu v předmětném případě bylo posouzení povahy žalobkyní uskutečňovaného plnění-dodání aferetické plazmy pro frakcionaci. Žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 51 odst. 1 písm. h) zákona č. 235/2004 Sb. jsou jedním z plnění osvobozených od daně bez nároku na odpočet daně rovněž zdravotní služby a dodání zdravotního zboží. Co se konkrétně rozumí zdravotní službou a dodáním zdravotního zboží vymezuje ustanovení § 58 zákona č. 235/2004 Sb. Plnění uskutečňovaná žalobkyní, tj. dodání aferetické plazmy k výrobě léčiv, patří podle žalovaného mezi plnění osvobozená od daně podle § 58 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., neboť dle tohoto ustanovení je od daně mimo jiné osvobozeno dodání lidské krve a jejích složek, mezi které lidská plazma patří. Pojem „lidská krev“ ve smyslu čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice 2006/112/ES dle něj zahrnuje nejen plnou lidskou krev, ale též její složky. Opačný výklad z žádného ustanovení právních předpisů Evropské unie nevyplývá. Výkladu žalobkyně podle žalovaného nesvědčí ani dokumenty Evropské komise, na něž žalobkyně odkazovala. Ze směrnice 2006/112/ES též neplyne, že by se osvobození lidské krve od daně z přidané hodnoty vztahovalo pouze na situace, kdy je krev určena přímo k léčebným účelům. Jednotlivé položky čl. 132 odst. 1 směrnice 2006/112/ES tyto situace důrazně odlišují. Závěrem žalovaný odkázal na směrnici Komise č. 2004/33/ES, kterou se provádí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/98/ES, pokud jde o některé technické požadavky na krev a krevní složky, z níž plyne, že krevní plazma je tekutým podílem krve, ve kterém jsou suspendovány buňky.

Odvolací orgán neshledal námitky žalobkyně důvodnými, nicméně přezkoumáním textu odvoláním napadeného platebního výměru dospěl ke zjištění, že při písemném vyhotovování tohoto rozhodnutí se správce daně prvního stupně dopustil pochybení, neboť v úvodní části platebního výměru uvedl, že daň z přidané hodnoty byla žalobkyni vyměřena podle pomůcek, a ve výčtu ustanovení, na základě kterých byla stanovena daňová povinnost, odkázal mimo jiné též na ustanovení § 98 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., které upravuje právě tento způsob stanovení daně. Z obsahu spisového materiálu však vyplývá, že daň z přidané hodnoty byla žalobkyni stanovena dokazováním a s ohledem na tuto skutečnost odvolací orgán popsanou chybu správce daně napravil a rozhodl tedy o změně odvoláním napadeného platebního výměru.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že zpracovává a dodává aferetickou plazmu určenou pro frakcionaci; jedná se o krevní plazmu získanou od dárců pomocí přístrojové metody aferézy, kterou dodává jako surovinu v první fázi výroby léčiv svým odběratelům. Oprávnění provádět aferézu a výrobu plazmy pro frakcionaci bylo žalobkyni Státním ústavem pro kontrolu léčiv uděleno 4.9.2009; toto povolení je přitom uděleno výhradně pro frakcionaci, tedy za účelem

průmyslového využití k výrobě léčiv, nikoli pro podání člověku transfuzí za účelem léčení nebo předcházení nemoci. Ze stanoviska Státního úřadu pro kontrolu léčiv ze dne 4.2.2010 vyplývá, že se na plazmu určenou pro frakcionaci nevztahují minimální požadavky stanovené vyhláškou č. 143/2008 Sb. na jakost a bezpečnost transfuzních přípravků, neboť nenaplnuje znaky transfuzního přípravku pro účely ustanovení § 2 odst. 2 písm. n) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů. Ministerstvo zdravotnictví udělilo dne 13.1.2010 žalobkyni vývozní povolení do Rakouska, jímž byla předmětná plazma zařazena do kombinované nomenklatury celního sazebníku jako Lidská krevní plazma pro výrobu léčivých přípravků. Plazma tedy v daném případě spadá pod kód 3002 1095 kombinované nomenklatury společného celního sazebníku Evropské unie, tj. pod číselný kód 30 Harmonizovaného systému popisu číselného označování zboží ve smyslu přílohy č. 1 k zákonu č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném, (dále jen „zákon o DPH“), jakožto farmaceutický výrobek.

Žalobkyně dále uvedla, že u dodání plazmy svým odběratelům uplatňovala základní sazbu daně, kterou rovněž deklarovala v přiznání k dani z přidané hodnoty. V rámci vytykácího řízení vedeného za zdaňovací období srpen až říjen 2009, podala žalobkyně žádost o závazné posouzení správnosti zařazení zdanitelného plnění z hlediska sazby daně. Ministerstvo financí rozhodlo tak, že dodání aferetické plazmy určené pro frakcionizaci nepředstavuje zdanitelné plnění ve smyslu § 2 zákona o DPH, neboť se jedná o plnění osvobozené od daně bez nároku na odpočet podle § 58 zákona o DPH.

Žalobou napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení. Při výkladu ustanovení § 58 zákona o DPH je totiž nutno vycházet z principu eurokonformního výkladu, a to s ohledem na šestou směrnici Rady o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu č. 77/388/EHS, která byla s účinností od 1.1.2007 nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty, (dále jen „směrnice o DPH“). Ustanovení § 58 zákona o DPH je transpozicí článku 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH, podle něhož členské státy osvobodí od daně dodání lidských orgánů, lidské krve a mateřského mléka. Pojem „lidská krev“ musí být dle žalobkyně vykládán autonomně a jednotně v celé Evropské unii. Směrnice o DPH v tomto ohledu na právo členských států neodkazuje, a nelze proto při výkladu pojmu „lidská krev“ vycházet z definic tuzemských právních předpisů. Směrnice o DPH osvobozuje od daně pouze dodání lidské krve jako celku, zatímco český zákon rozšiřuje toto osvobozovací ustanovení i na dodání jednotlivých složek krve. Text § 58 zákona o DPH tak obsahuje širší výjimku ze zdanitelných plnění, než je tomu v případě samotné směrnice. Směrnice o DPH totiž na rozdíl od zákona o DPH výslovně obsahuje pouze pojem „lidská krev“, a nikoli též dovětek „a její složky“.

Žalobkyně dále odkázala na hlavu IX, kapitolu 2 směrnice o DPH, dle níž se osvobození od daně vztahují k některým činnostem ve veřejném zájmu. Ochrana veřejného zájmu odpovídá v kontextu práva Evropské unie pouze ochrana nejzákladnějších lidských potřeb, tedy zachování zdraví lidí v minimální míře. Směrnice se orientuje primárně na osvobození lékařských služeb, nikoliv dodání zboží, kterým je dodání krevní plazmy určené pro frakcionizaci. K podpoře svých závěrů žalobkyně citovala judikaturu Soudního dvora Evropské unie, z níž plyne, že výroba léků sama o sobě nepředstavuje léčbu; za léčbu se považuje až jejich aplikace. Krevní plazma dodávaná žalobkyní byla určena pro výrobu léků, nikoli přímo k léčbě. Žalobkyně dále upozornila na skutečnost, že žádné jiné zboží používané pro výrobu léků a srovnatelné s krevní plazmou od daně z přidané hodnoty osvobozeno není.

Žalobkyně se jakožto dodavatel plazmy nachází na počátku výrobního řetězce. Tím, že si nemůže nárokovat odpočet z přijatých zdanitelných plnění, dochází k tomu, že se cena jí

dodávané plazmy automaticky zvyšuje o daň z přidané hodnoty, kterou musí žalobkyně uhradit v ceně nakoupených zdanitelných plnění, neboť tato daň pro ni není posléze v podobě nároku na odpočet odčitatelná; daň z přidané hodnoty tak představuje další náklad ve výrobním procesu žalobkyně. Následné dodání plazmy tedy sice není zatíženo daní z přidané hodnoty na výstupu, nicméně v samotné ceně plazmy je obsažena žalobkyní uhrazená daň na vstupu, kterou si však odběratel neodečte. Takový stav není v souladu s cílem zajištění dostupné zdravotní péče. Evropský zákonodárce pod pojmem „krev“ rozumí tzv. plnou krev a pod pojmem „krevní složka“ červené krvinky, bílé krvinky, krevní destičky a plazmu.

Podle žalobkyně nedošlo v případě čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH ke správné transpozici do českého práva, neboť ustanovení § 58 odst. 2 zákona o DPH rozšiřuje osvobození stanovené směrnicí o DPH i na samostatné dodání složek lidské krve. Členské státy mohou totiž upravit toliko technické a administrativní parametry toho, jak se osvobození uplatní, nikoliv toho, zda či v jakém rozsahu se uplatní. Čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH má přímý účinek, a soud členského státu jej proto má aplikovat přednostně.

Závěrem ponechala žalobkyně na uvážení soudu, zda by nebylo vhodné položit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžnou otázku týkající se výkladu sporného ustanovení směrnice o DPH.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl soudu, aby podanou žalobu zamítl. Uvedl, že pojem „lidská krev“ obsažený v ustanovení čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH má být vykládán tak, že obsahuje krev i její složky ve smyslu § 58 odst. 2 zákona o DPH. Krevní plazma a krev jsou obdobné produkty; pokud je od daně z přidané hodnoty osvobozena lidská krev jako celek, pak musí být osvobozeny i její složky. Žalovaný odkázal na dokumenty Evropské unie, v nichž se pod pojmem „krev“ rozumí nejen plná lidská krev, ale i její složky. Žalovaný upozornil na pojmosloví směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/98/ES, kterou se stanoví standardy jakosti a bezpečnosti pro odběr, vyšetření, zpracování, skladování a distribuci lidské krve a krevních složek, (dále jen „směrnice o standardech lidské krve“), kde je pojem „lidská krev“ používán v širším významu. K dokumentům, na něž odkázala žalobkyně, žalovaný uvedl, že z nich osvobození od daně pouze v případě dodání plné lidské krve nevyplývá; stejně tak z nich nevyplývá zdanění dodání plazmy. Osvobození od daně z přidané hodnoty podle čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH není nijak navázáno na lékařský výkon, a to na rozdíl od výslovné úpravy v písmenech b), c) a e) téhož ustanovení. Žalobkyní citovaná judikatura proto na danou věc nedopadá. Osvobození krevní plazmy určené pro frakcionizaci je dle názoru žalovaného ve veřejném zájmu, neboť i tento typ krevní plazmy se obvykle bezplatně získává od dárců, a nejedná se tak o běžné zboží. Skutečnost, že osvobozené plnění neumožňuje žalobkyni provést odpočet daně z přidané hodnoty, pak nevede k porušení principu neutrality daně z přidané hodnoty. Žalovaný je toho názoru, že ustanovení § 58 odst. 2 zákona o DPH je se šestou směrnicí v souladu. Podle žalovaného není důvod pro položení předběžné otázky.

V doplnění žaloby ze dne 7.12.2016 žalobkyně soud upozornila na skutečnost, že Nejvyšší správní soud pod sp.zn. 3 Afs 200/2014 řešil věcně totožnou daňovou otázku, řízení se týkalo toliko jiného zdaňovacího období. Jednalo se tedy rovněž o posouzení toho, zda dodání aferetické plazmy pro frakcionaci v případě žalobce představuje zdanitelné plnění či nikoli. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že dodání aferetické plazmy pro frakcionaci představuje plnění zdanitelné, a žalobci náleží nárok na odpočet.

Sdělením ze dne 14.12.2016 žalovaný informoval soud o svém záměru uspokojit žalobkyni. Usnesením ze dne 22.12.2016, č.j. 8Af 60/2014-56 Městský soud v Praze stanovil žalovanému lhůtu do 31.3.2017 k vydání nového rozhodnutí. Podáním ze dne 31.3.2017 žalovaný sdělil městskému soudu, že uspokojil žalobkyni postupem podle ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. Usnesením ze dne 11.4.2017, č.j. 8Af 60/2014-78 uložil městský soud žalobkyni, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení soudu sdělila, zda byla postupem správního orgánu uspokojena. V odpovědi ze dne 13.4.2017 žalobkyně uvedla, že novým rozhodnutím nebyla zcela uspokojena, neboť žalovaný přiznal žalobkyni nárok na odpočet v nižším rozsahu, než požadovala, a proto není dán důvod pro zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 62 odst. 4 s.ř.s. Žalobkyně trvala na tom, aby bylo v předmětném soudním řízení pokračováno.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žalobkyně doručila dne 19.3.2013 správci daně řádné přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2013. Výzvou ze dne 15.4.2013 pod č.j. 2080250/13/2011-24902-108926 vyzval správce daně žalobkyni k odstranění pochybností uvedených ve výzvě. Platebním výměrem Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21.6.2013, č.j.: 3692973/13/2011-24902-108926 byla žalobkyni za období únor 2013 vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 456.211,- Kč. Proti platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání ze dne 24.6.2013. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16.7.2014, č.j.: 18761/14/5000-14304-711359 změnil v úvodní části rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 21.6.2013, č.j.: 3692973/13/2011-24902-108926.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 51 odst. 1 písm. h) zákona o DPH jsou při splnění podmínek stanovených v § 52 až 62 od daně z přidané hodnoty bez nároku na odpočet osvobozeny zdravotní služby a dodání zdravotního zboží. Podle § 58 odst. 2 písm. a) téhož zákona, který je transpozicí čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH, se dodáním zdravotního zboží rozumí dodání lidské krve a jejích složek, lidských orgánů, tkání a mateřského mléka. Podle čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH osvobodí členské státy od daně z přidané hodnoty dodání lidských orgánů, lidské krve a mateřského mléka.

Jádrem sporu mezi žalobkyní a žalovaným je v dané věci posouzení, zda dodání aferetické plazmy určené pro frakcionaci (tj. krevní plazmy pro průmyslovou výrobu léčiv) představuje zdanitelné plnění dle § 2 odst. 2 zákona o DPH, či plnění osvobozené od daně bez nároku na odpočet dle § 58 téhož zákona.

Jelikož se totožné právní otázky obsáhle věnoval již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23.11.2016, čj. 3 Afs 200/2014-79 (dostupný na www.nssoud.cz), považuje zdejší soud za dostatečné jeho závěry v odstavcích níže pouze zrekapitulovat.

Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku konstatoval, že užitím pojmu „lidská krev a její složky“ v § 58 odst. 2 zákona o DPH zamýšlel český zákonodárce osvobodit od daně z přidané hodnoty nejen plnou lidskou krev, ale též její separované složky (např. plazmu), které lze z krve oddělit a s nimiž lze samostatně nakládat. Cílem evropského zákonodárce naopak bylo, jak vyplývá z porovnání jednotlivých jazykových verzí čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH, osvobodit od daně pouze dodání lidské krve. Jelikož obsah transpozičního opatření významově přesně neodpovídá obsahu směrnice, a vnitrostátní úprava tedy dopadá na širší okruh případů než úprava unijní, Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že transpozice pojmu „lidská krev“ ze směrnice o DPH do zákona o DPH neproběhla správně.

Tento závěr podpořila i skutečnost, že výklad ustanovení čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH Soudní dvůr Evropské unie již ve své judikatuře vyjasnil, a jedná se tedy o tzv. *acte éclairée*. Soudní dvůr v rozsudku ze dne 5.10.2016 ve věci TMD Gesellschaft für transfusionsmedizinische Dienste mbH v. Finanzamt Kassel II – Hofgeismar (C-412/15) uvedl, že „není-li pojem „lidská krev“ ve směrnici o DPH definován, musí být jeho význam a dosah určen v souladu s jeho obvyklým smyslem v běžném jazyce, s přihlédnutím ke kontextu, ve kterém je užit, a cílům, které právní úprava sleduje“. Lidská krev tedy dle něj představuje jednu složku lidského těla, která je složená z více neautonomních a vzájemně se doplňujících komponentů (např. plazmy). Soudní dvůr vycházel z účelu čl. 132 směrnice o DPH, kterým je osvobodit některé činnosti ve veřejném zájmu od daně z přidané hodnoty; písmeno d) odstavce 1 tohoto ustanovení zajišťuje, aby se dodání výrobků přispívajících k péči o zdraví nebo majících terapeutický účel nestalo nedostupným z důvodu zvýšení cen těchto výrobků v případě, podléhalo-li by jejich dodání dani z přidané hodnoty. Soudní dvůr dále dovodil, že „osvobození od daně uvedené v čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH se nemůže vztahovat na tzv. průmyslovou plazmu, tj. plazmu, jejíž dodání přímo nepřispívá k činnostem ve veřejném zájmu, jelikož je určena k použití v průmyslové výrobě, a to mj. za účelem výroby léčivých přípravků. Právě proto, že uplatnění tohoto osvobození je podmíněno tím, že je plazma použita pro určitý druh činnosti ve veřejném zájmu, se osvobození od DPH stanovené v čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH vztahuje pouze na plazmu skutečně určenou k přímému terapeutickému využití.“

V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud uzavřel, že dotčené ustanovení směrnice o DPH vykazuje dostatečnou míru bezpodmínečnosti a určitosti k tomu, aby se jeho přímého účinku mohl jednotlivec vůči státu dovolávat; podmínky pro přímou aplikaci ustanovení § 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH tak byly splněny.

Vzhledem k tomu, že v nyní projednávaném případě nebyla žalobkyní dodávána plazma určena pro účely péče o zdraví ani terapeutické účely, nýbrž výlučně k výrobě léčiv, tj. pro účely farmaceutické, má zdejší soud za to, že se na ni nemělo v souladu s čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH osvobození od daně vztahovat. Žalovaný tedy pochybil, neboť výklad jím uplatněný v žalobou napadeném rozhodnutí (tedy že dodání aferetické plazmy

za účelem využití k výrobě léčiv patří mezi plnění osvobozená od daně) odporuje smyslu a účelu předmětného ustanovení.

Soud doplňuje, že provedení důkazů navrhovaných žalobkyní považuje za nadbytečné, neboť výkladová nejasnost ustanovení čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH byla judikaturou Soudního dvora již překonána.

S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z ustanovení § 58 odst. 2 zákona o DPH, které je (jak již bylo uvedeno výše) v rozporu s přímo aplikovatelným ustanovením čl. 132 odst. 1 písm. d) směrnice o DPH; žalobou napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné.

Žalobkyně tedy se svou žalobou uspěla; soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Na žalovaném nyní bude, aby o odvolání žalobkyně znovu rozhodl, a to s přihlédnutím k právnímu názoru, který byl vyjádřen v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný výslovně s takovýmto postupem souhlasili. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobkyně společností Rödl & Partner Tax, s. r. o., vykonávající daňové poradenství (§ 35 odst. 2 s.ř.s.) a to za 4 úkony právní služby po 3.100,- Kč (tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, doplnění žaloby a sdělení k výzvě soudu o uspokojení) a 4x režijní paušál po 300,- Kč [§ 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění], tedy celkem 19.456,- Kč, včetně DPH ve výši 21%.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. května 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková